

Introduction

This research, focusing on a critique of Mohammad Shahrour's theory of Hudud (boundaries) regarding the issue of Hijab, aims to analyze, using a descriptive-analytical method, the theoretical foundations, interpretive framework, and jurisprudential and epistemological implications of this theory. Mohammad Shahrour (۱۹۳۸-۲۰۱۹), an innovative Syrian Quranic scholar, through his Hudud theory and by offering a contemporary reading of the Quran, attempted to redefine religious concepts and rulings, including Hijab, based on his specific presuppositions. By differentiating between constants (Thawabit) and variables (Mutaghayyirat), he believed that God has defined the general boundaries of legislation, and the operational details of rulings, within these boundaries, are subject to custom (Urf) and the conditions of time and place (Shahrour, ۱۹۹۰). In his view, Hijab also has a minimum and a maximum, and the determination of its specific manifestations is left to societal custom. This approach, although undertaken with the aim of reconciling Islamic rulings with the exigencies of the contemporary world, has faced serious criticisms; including the lack of a solid interpretive foundation, selective interpretation of Quranic verses, disregard for Sunnah and consensus, relativism, reductionism in the concept of Hijab, and influence from non-Islamic epistemological foundations. Within this framework, the current research, while explaining Shahrour's Hudud theory and his viewpoint on Hijab, examines and critiques his specific interpretations of key terms such as Juyub, Khimar, Jilbab, and Nisa, as well as his interpretation of apparent and hidden adornments and the concept of Ghaz Basar.

Method

The current research was conducted using a qualitative, descriptive-analytical method with a qualitative content analysis approach. In the descriptive section, Shahrour's theoretical foundations, his academic biography, the theoretical framework of his Hudud theory, and his interpretation of verses related to Hijab were re-examined based on his primary works such as *Al-Kitab wa al-Quranah: Qira'at Muasirah* (Shahrour, ۱۹۹۰), *Nahw Usul Jadidah li al-Fiqh al-Islami: Fiqh al-Mar'ah* (Shahrour, ۲۰۰۰), and *Al-Kitab wa al-Quran: Rawiyah Jadidah* (Shahrour, ۲۰۱۷). In the analytical and critical section, his views were examined and critiqued by relying on authoritative linguistic and interpretive sources, including *Lisan al-Arab* (Ibn Manzur, ۱۴۱۴AH), *Al-Shihah* (Jawhari, ۱۴۰۷AH), *Majma al-Bahrayn* (Turayhi, ۱۳۷۰AH), *Al-Mizan* (Tabatabaei, ۱۹۹۰; ۲۰۱۱), classical commentaries, and contemporary critical studies (cf., Amin, ۱۴۲۳AH; Mutamid Langeroudi & Fatahizadeh, ۲۰۲۰; Imran, ۱۴۱۰AH; Ahmadzadeh, ۲۰۰۱). Furthermore, existing research on Shahrour and his Hudud theory was utilized (Ahmadi and Pourazar, ۲۰۲۱; Rajabzadeh, ۲۰۲۱; Rajabzadeh et al., ۲۰۲۱).

Results

The research findings indicate that Shahrour bases his Hudud theory on two principles: Istiqamat (steadfastness) and Hanafi. Citing verses such as "These are the limits [set by] Allah" and "And whoever disobeys Allah and His Messenger and transgresses His limits" (Nisa: ۱۳, ۱۴), he believes that God has established the general frameworks of legislation, and the details within these boundaries are subject to change (Shahrour, ۱۹۹۰). He divides Hudud into six states: the state of minimal, the state of maximal, the state of minimal and maximal, the state of minimal and maximal at a single point, the state of maximal as an asymptote, and the state of closed maximal and negative minimal (Shahrour, ۱۹۹۰). Regarding Hijab, he considers verses ۳۰-۳۱ of Surah Nur as the minimal boundaries of legislation and believes that the minimum Hijab is covering hidden Juyub, and further covering such as hair or face is subject to custom and the conditions of time and place (Shahrour, ۱۹۹۰). In his view, Juyub includes the two breasts, beneath the breasts, armpits, private parts, and buttocks, and a woman is only

obligated to cover these parts. He considers Khimar a general covering not exclusively for the head, and Jilbab as a customary and educational garment, not a legislative one (Shahrour, ۱۹۹۰; ۲۰۰۰). He also interprets the word Nisa not as a plural of women, but as referring to individuals who come later in subsequent generations (Shahrour, ۱۹۹۰). Shahrour divides adornment into two categories: apparent and hidden, considering hidden adornment to be Juyub (Shahrour, ۱۹۹۰). In interpreting Ghaz Basar, citing the meaning of the word Ghaz, he considers it referring to refraining from looking in situations where an individual does not wish to be seen, and believes that not all glances at non-Mahram are forbidden, but only lustful glances are prohibited (Shahrour, ۱۹۹۰). He leaves the determination of what constitutes a forbidden gaze to societal custom.

The criticisms raised in the research indicate that these interpretations face serious problems. Shahrour's interpretation of Juyub as slit-like body parts in a woman is inconsistent with authoritative linguistic and interpretive uses, and no dictionary contains such a meaning (Ibn Manzur, ۱۴۱۴AH; Tabatabaei, ۱۹۹۵, ۱۵/۱۵۷; Mutamid Langeroudi & Fatahizadeh, ۲۰۲۰). His interpretation of Khimar as a covering other than the head also contradicts the predominant meaning of this word in the Arabic language (Ibn Manzur, ۱۴۱۴AH, ۴/۲۵۷; Tabatabaei, ۱۹۹۵, ۱۵/۱۵۷). Moreover, his understanding of Jilbab and Nisa has been considered an imposition of meaning onto the Quran and an instance of Tafsir bi Ra'y (interpretation based on personal opinion without proper textual support) (Amin, ۱۴۲۳AH; Imran, ۱۴۱۵AH). The categorization of adornment into apparent and hidden in Shahrour's thought is accompanied by internal contradictions; as he considers Juyub simultaneously hidden adornment and, in some cases, apparent (Mutamid Langeroudi & Fatahizadeh, ۲۰۲۰, p. ۴۷). In the interpretation of Ghaz Basar and the object of gaze, leaving the determination of the boundaries of looking to custom leads to relativism and the weakening of religious rulings, and is inconsistent with the explicit text of the Quran and the role of Sunnah in explaining verses (Tabatabaei, ۲۰۱۱, ۱۵/۱۲۰; Nahas, ۱۴۲۱AH, ۳/۹۲). Furthermore, Shahrour's intellectual foundations have been described as influenced by Western materialistic schools of thought, Marxism, Darwinism, Freudianism, and Liberalism, and his interdisciplinary approach appears more as theoretical eclecticism than a coherent intellectual system (Akk, ۱۹۹۴; Shawaf, ۱۹۹۳; Manjid, ۱۹۹۴; Imran, ۱۹۹۵).

Conclusions

The research results indicate that Mohammad Shahrour's Hudud theory, although presented with the aim of offering a dynamic and flexible reading of Islam and adapting its rulings to contemporary conditions, faces serious methodological and substantive challenges. Regarding the issue of Hijab, by relying on his specific presuppositions and by redefining Quranic concepts, he posits a minimum and maximum for Hijab and leaves the determination of its specific manifestations to societal custom. This approach leads to relativism, the weakening of religious rulings, the denial of the eternity and universality of Islamic rulings, and a departure from the interpretive tradition of predecessors. His specific interpretations of the words Juyub, Khimar, Jilbab, and Nisa, as well as his interpretation of apparent and hidden adornments and the concept of Ghaz Basar, are inconsistent with authoritative linguistic and interpretive sources and are considered instances of Tafsir bi Ra'y (interpretation based on personal opinion without proper textual support). Furthermore, his disregard for the role of Sunnah and consensus in explaining Quranic verses, and his excessive reliance on custom and social conditions, weaken the jurisprudential and interpretive foundations of Islam. Therefore, it can be concluded that Shahrour's Hudud theory concerning the issue of Hijab lacks theoretical coherence and sufficient academic backing, and cannot be accepted as a valid alternative to traditional Islamic interpretation and jurisprudence. This research shows that any contemporary re-reading of religious rulings, if undertaken without adherence to valid interpretive principles and authentic

Islamic sources, will lead to the distortion of the meaning of verses and the weakening of religious constants.

Authors' Contributions

All authors participated equally in the design of the study, writing the article, and editing the final versions.

Data Availability Statement

Data available on request from the authors.

Acknowledgements

The authors express their gratitude to all individuals whose moral and scientific support contributed to this research.

Ethical Considerations

Cases such as falsification of data, distortion of results, plagiarism, and any other unethical behavior have been strictly avoided in this study. The authors emphasize that all ethical principles have been observed in conducting and publishing this research. This has been confirmed by all authors.

Funding

This study was conducted without receiving any financial support from government, commercial, or non-profit organizations.

Conflict of Interest

The authors declare that there are no conflicts of interest in connection with this study. In other words, there were no financial or personal interests that could affect the results of the study.

پښتونستان د علومو او مطالعاتو فرانسې
پرتال جامع علوم انسانی



نقد نظریه حدود محمد شحرور نسبت به مسئله حجاب

زهرا محمدی^{۱*}، حسن شکوری^۲، نفیسه امیری دوماری^۳

۱. دانش‌پژوه دکتری تفسیر تطبیقی، گروه علوم قرآن و حدیث، مجتمع آموزش عالی بنت‌الهدی، جامعه‌المصطفی العالمیه، قم، ایران. رایانامه: mohammadi1400zahra@gmail.com
۲. نویسنده مسئول، استادیار گروه فقه خانواده، مجتمع آموزش عالی بنت‌الهدی، جامعه‌المصطفی العالمیه، قم، ایران. رایانامه: mhshakoori1@gmail.com
۳. استادیار گروه علوم قرآن و حدیث، مجتمع آموزش عالی بنت‌الهدی، جامعه‌المصطفی (ص) العالمیه، قم، ایران. رایانامه: nafise.amiri93@gmail.com
- * این مقاله برگرفته از رساله دکتری خانم زهرا محمدی از رشته تفسیر تطبیقی است. از معاونت پژوهشی مجتمع آموزش عالی بنت‌الهدی که با همکاری‌های ارزنده خود زمینه انتشار این مقاله را فراهم کردند، قدردانی ویژه می‌شود.

چکیده

اطلاعات مقاله

هدف: پژوهش حاضر، با هدف بررسی تحلیلی نظریه حدود محمد شحرور نسبت به مسئله حجاب و نقد مبانی نظری، چارچوب تفسیری و پیامدهای فقهی و معرفتی این نظریه انجام شد.

روش: پژوهش حاضر به روش کیفی از نوع توصیفی-تحلیلی با رویکرد محتوای کیفی انجام شد. براین اساس، مبانی نظری شحرور، زیست‌نامه علمی او، چارچوب نظری نظریه حدود و تفسیر وی از آیات مرتبط با حجاب، براساس آثار اصلی بررسی و نقد گردید. همچنین از پیشینه تحقیق موجود درباره شحرور و نظریه حدود او بهره گرفته شد.

یافته‌ها: یافته‌های پژوهش نشان می‌دهد که شحرور با ارائه نظریه حدود، تلاش دارد با تفسیری نوین از آیات قرآن، حجاب را به مثابه یک‌حد حداقلی با رویکردی حنفی و استقامتی معرفی کند. وی با پذیرش اصول و قواعد کلی اسلامی (ثوابت) بر نقش محوری عرف و تغییرات اجتماعی در تعیین مصادیق و جزئیات احکام (متغیرات) تأکید می‌کند. همچنین در مسئله حجاب بر نقش عرف و مقتضیات زمان و مکان در تعیین مصادیق حجاب به قرآنی نواز این مسئله در جهان معاصر تأکید می‌کند.

نتایج: «نظریه حدود» شحرور با انتقادات جدی روبه‌روست؛ فقدان مبانی استوار تفسیری و مبتنی بر برداشت‌های شخصی، ابهام در تعیین مصادیق حدود، عدم توجه کافی به سنت و اجماع و عدم اعتبار تفسیر پیشینیان، تفسیر گزینشی از آیات قرآن و تأثیرپذیری از مبانی معرفتی غیر اسلامی، تقلیل‌گرایی در مفهوم حجاب، تضعیف احکام شرعی، نسبی‌گرایی و نادیده گرفتن ثوابت دینی، انکار جاودانگی و جهان‌شمولی احکام اسلامی از آن جمله هستند.

نوع مقاله:

مقاله پژوهشی

تاریخ دریافت: ۱۴۰۴/۰۱/۱۴

تاریخ بازنگری: ۱۴۰۴/۰۷/۱۲

تاریخ پذیرش: ۱۴۰۴/۰۷/۲۰

تاریخ انتشار: ۱۴۰۴/۱۰/۰۱

کلیدواژه‌ها:

نظریه حدود، محمد شحرور، مسئله حجاب، نقد حجاب.

استناد: محمدی، زهرا، شکوری، حسن، و امیری دوماری، نفیسه (۱۴۰۴). نقد نظریه حدود محمد شحرور نسبت به مسئله حجاب. *پژوهشنامه اسلامی*

زنان و خانواده، ۳(۴)، ۱۰۹-۱۲۵. <https://doi.org/10.22034/ijwf.2025.20911.2421>

ناشر: جامعه‌المصطفی العالمیه.

© نویسندگان.



مقدمه

بسیاری از اندیشمندان و مفسران قرآنی به تبیین معارف و مفاهیم قرآن کریم پرداخته‌اند و هر یک براساس مبانی، دانش‌ها و روش‌های مورد پذیرش خود تفسیرها و برداشت‌های خود را از آیات قرآن مطرح کرده‌اند. محمد شحرور (۱۹۳۸-۲۰۱۹)، قرآن‌پژوه نواندیش اهل سوریه از کسانی است که توانسته با ارائه نظریات جدید در حوزه علوم قرآنی در افکار جوانان مسلمان و غیرمسلمان دگرگونی ایجاد کند. شحرور با تکیه بر پیش‌فرض‌ها و ترسیم روش‌های خاص خود تلاش کرد تا آیات قرآن را براساس پیش‌فرض‌ها و برداشت‌های خاص خود تبیین کند که از آن به نظریه حدود یاد می‌کند. وی با دیدگاه‌های علمی نوین، تلاش کرد تا نگاهی از زن در قرآن ترسیم کند که مقبول جهان جدید باشد. این امر سبب ایجاد تنش‌های علمی میان پژوهشگران علوم قرآنی شد که در پژوهش حاضر تلاش شد این مسئله بررسی شود.

روش پژوهش

پژوهش حاضر به روش کیفی از نوع توصیفی-تحلیلی با رویکرد محتوای کیفی انجام شد. در بخش توصیفی، مبانی نظری شحرور، زیست‌نامه علمی او، چارچوب نظری نظریه حدود و تفسیر وی از آیات مرتبط با حجاب براساس آثار اصلی او مانند *الکتاب و القرآنه قرائته معاصره* (شحرور، ۱۹۹۰)، *نحو اصول جدیدة للفقہ الاسلامی فقه المراه* (شحرور، ۲۰۰۰) و *الکتاب و القرآن رویه جدیده* (شحرور، ۲۰۱۷) بازخوانی شده است. در بخش تحلیلی و انتقادی، دیدگاه‌های او با تکیه بر منابع لغوی و تفسیری معتبر از جمله *لسان العرب* (ابن منظور، ۱۴۱۴ هـ.ق)، *الصحاح* (جوهری، ۱۴۰۷ هـ.ق)، *مجمع البحرین* (طریحی، ۱۳۷۵)، *المیزان* (طباطبایی، ۱۳۷۴؛ طباطبایی، ۱۳۹۰)، *تفاسیر کلاسیک و پژوهش‌های انتقادی معاصر* (ر.ک.، امین، ۱۴۲۳ هـ.ق؛ معتمد لنگرودی و فتاحی‌زاده، ۱۳۹۹؛ عمران، ۱۴۱۵ هـ.ق؛ احمدزاده، ۱۳۸۰) بررسی و نقد شده است. همچنین از پیشینه تحقیق موجود درباره شحرور و نظریه حدود او بهره گرفته شده است (ر.ک.، احمدی و پورآذر، ۱۴۰۰؛ رجب‌زاده، ۱۴۰۰؛ رجب‌زاده، و همکاران، ۱۴۰۰).

ادبیات موضوع و چارچوب نظری

۱. زیست‌نامه علمی محمد شحرور

محمد شحرور، قرآن‌پژوه نواندیش سوری متولد ۱۹۳۸ میلادی در دمشق است. او تحصیلات ابتدایی خود را در دمشق گذراند و در سال ۱۹۵۹ برای ادامه تحصیل در رشته مهندسی شهرسازی به روسیه رفت. شحرور در سال ۱۹۶۴ تحصیلات خود را به پایان رساند و پس از بازگشت به سوریه، استاد مدعو در دانشگاه دمشق شده و به تدریس پرداخت. شحرور در سال ۱۹۷۲ مدرک دکترای خود را از دانشگاهی در ایرلند دریافت کرد و با انتشار کتاب *الکتاب و القرآن*؛ قراءه معاصره در سال ۱۹۹۰ اولین اثر قرآنی خود را عرضه کرد. وی پس از آن، آثار دیگری درباره قرائت معاصر از قرآن و اسلام ارائه کرد و به یکی از چهره‌های بحث‌برانگیز در حوزه مطالعات قرآنی تبدیل شد. (احمدی و پورآذر، ۱۴۰۰) وی سرانجام در سن ۵۲ سالگی در تاریخ ۲۱/۱۲/۲۰۱۹ در امارات متحده عربی از دنیا رفت و براساس وصیتش در دمشق به خاک سپرده شد (التواتی، ۲۰۲۰؛ رجب‌زاده، ۱۴۰۰). شحرور آثار متعددی با هدف بازنمایی فهمی نوین از دین پدید آورده است که کتب *الکتاب و القرآن*؛ قراءه معاصره، *الاسلام والایمان*، *منظومه القیم*، *نحو اصول جدیده للفقہ الاسلامی*، *فقه المراه*، *القصص القرآنی*، *السنه الرسولیة والسنه النبویة*، *رؤیة جدیدة*، *ام‌الکتاب و تفصیله*؛ *قراء معاصره فی الحاکمیة الإنسانیة و أسس تشریع الأحوال الشخصیة: الوصیة، الارث، القوامه، التعددیة، الزواج، ملک الیمین، الطلاق، اللباس* از آثار او به‌شمار می‌رود (احمدی و پورآذر، ۱۴۰۰؛ صدیقی اسکی، و همکاران، ۱۴۰۰).

۲. پیشینه تحقیق

درباره محمد شحرور و اندیشه‌های وی آثار فراوان پدید آمده است. از آثاری که به تحلیل و بررسی اندیشه محمد شحرور پرداخته، پایان‌نامه حریه المرأة عند العلامة الطباطبایی و محمد شحرور در اسه قرآنیه از توفیق عبدالسلطانی (۱۴۰۱) است که مسئله آزادی زن را بررسی نموده است. (احمدزاده، ۱۳۸۰) در مقاله «شبهاتی در موضوع قرآن و زن؛ نقدی بر دیدگاه‌های محمد شحرور»، موضوع شبهات زن از دیدگاه شحرور و نقد آن بررسی شده است (العقیلی، ۱۴۴۰ هـ.ق). مقاله «النسویة المعاصرة نقد آراء محمد شحرور حول حجاب المرأة» (العقیلی، ۱۴۴۰ هـ.ق)، مقاله «مسئله الحجاب فی القرآن، وقفه مع محمد شحرور» (امین، ۱۴۲۳ هـ.ق) و مقاله «واکاوی و تحلیل نظریه حدود محمد شحرور» (رجب‌زاده، ۱۴۰۰) از دیگر آثاری هستند که پیشینه‌های پژوهش حاضر را تشکیل می‌دهند. همان‌طور که از عناوین این آثار پیداست، آثار شحرور در آنها توصیف شده است که اطلاعات خوبی درباره مفردات بحث حاضر ارائه می‌دهد. سه اثر آخری با موضوع پژوهش حاضر ارتباط بیشتری دارد و به موضوع حجاب از نگاه شحرور می‌پردازد، ولی هیچ کدام از این پژوهش‌ها مسئله حجاب را براساس نظریه حدود شحرور بررسی و تحلیل نکرده است.

۳. مفهوم‌شناسی حجاب

حجاب در لغت معانی مختلفی دارد مانند پوشش، پرده، منع و آنچه میان دو شیء واقع شود. (جوهری، ۱۴۰۷ هـ.ق، ۲۱۹/۱؛ فیومی، ۱۹۲۸، ۱۲۱/۲) حجاب به چیزی گفته می‌شود که مانع یا حائل بین دو شیء است و فاصله ایجاد می‌کند. این واژه در اصل به معنای پوشش، مانع یا پرده است که باعث جدایی یا محافظت می‌شود. حجاب به معنای پوشش و ستر است و حجب یعنی، آن را پوشانید. زن محجوب، زنی است که پوشیده باشد (ابن منظور، ۱۴۱۴ هـ.ق، ۵۰/۳). برخی حجاب را حائل میان دو چیز که مانع تلاقی آن دو یا اثرگذاری آن دو بر هم می‌شود، تعریف کرده‌اند. حال آن دو چیز می‌تواند مادی باشد یا معنوی یا اینکه یکی مادی و دیگری معنوی باشد (مصطفوی، ۱۳۶۰، ۱۷۷/۲). بدین دلیل، پرده‌ای که در میان امعاء و قلب و ریه کشیده شده باشد را حجاب حاجز می‌گویند (تهانوی، ۱۹۹۶). مفهوم حجاب در اصطلاح به پوشش خاصی اشاره دارد که در فرهنگ اسلامی برای حفظ حریم و عفاف به کار می‌رود. این مفهوم در اصطلاح به پوشش خاصی برای زنان اطلاق می‌شود که با هدف جلوگیری از نگاه نامحرم‌ان و پیشگیری از تحریک تمایلات جنسی مردان وضع شده است (فتح‌الله، ۱۴۱۵ هـ.ق). بحث پوشش در اصطلاح فقه نیز با نام ستر آمده است (مطهری، ۱۳۹۶).

برخی پژوهشگران از جمله شهید مطهری معتقدند که کاربرد اصطلاح حجاب به معنای پوشش، سابقه چندانی ندارد و در مقایسه با واژه ستر که در متون فقهی قدیم رایج بوده اصطلاحی به نسبت جدید است. (مطهری، ۱۳۷۸، ۴۳۰/۱۹) شهید مطهری معتقد است که اصلاح به معنی پوشش نیز به گونه‌ای به معنای لغوی آن یعنی، پرده برمی‌گردد. ایشان می‌نویسد: «این کلمه از آن رو مفهوم پوشش می‌دهد که پرده، وسیله پوشش است و شاید بتوان گفت که به حسب اصل لغت، هر پوششی حجاب نیست. آن پوششی حجاب نامیده می‌شود که از طریق پشت پرده واقع شدن صورت گیرد. در قرآن در داستان سلیمان، غروب خورشید را این‌طور توصیف می‌کند: "حتی توارت بالحجاب"» (مطهری، ۱۳۹۶).

۴. نظریه حدود محمد شحرور

مهمترین خاستگاه نظریه حدود شحرور به دو مسئله برمی‌گردد و آن اینکه از نگاه وی، احکام فقه اسلامی عصری نیست و دوم اینکه این احکام، غیرمنعطف است و قابلیت انطباق با شرایط زمانه معاصر را ندارد. (رجب‌زاده، ۱۴۰۰) نظریه حدود محمد شحرور بر دو پایه استقامت و حنفی بودن استوار است. این دو ویژگی اساسی که در آیه ۷۹ سوره نمل آمده است، ماهیتی متمایز دارد و مکمل یکدیگر است. اصل استقامت بر پایداری و ثبات در مسیر الهی تأکید دارد و اصل حنفی بودن نیز بر گرایش فطری و

توحیدی دین اشاره دارد.

شحرور با استناد به آیات ۱۳ و ۱۴ سوره نساء که می‌فرماید: «تِلْكَ حُدُودُ اللَّهِ» و «وَمَنْ يَعْصِ اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَيَتَعَدَّ حُدُودَهُ»، نظریه حدود خود را مطرح می‌کند. دیدگاه کلیدی او این است که خداوند در اسلام حدود تشریح را تعیین کرده است نه اینکه خود به تشریح جزئیات پرداخته باشد؛ زیرا جزئیات اجرایی در چارچوب این حدود قابل تطبیق با شرایط زمان و مکان هستند. (شحرور، ۱۹۹۰) براین اساس او تشریح اسلامی را به‌گونه‌ای تقسیم‌بندی می‌کند که خطوط مستقیم (ثابت‌ها) به شش خط اصلی تقسیم می‌شوند. این خطوط، دامنه‌ای را برای حرکت حنفیت (متغیر) تعیین می‌کنند به طوری که حنفیت می‌تواند در درون این محدوده حرکت کند. به عبارت دیگر، ثابت‌ها چارچوب کلی را مشخص می‌کنند، درحالی که متغیرها امکان انعطاف و تطبیق با شرایط مختلف را فراهم می‌سازند (شحرور، ۱۹۹۰).

شحرور حدود در تشریح را به شش مورد تقسیم می‌کند که عبارتند از:

الف) حالت حداقلی: این حالت به حداقل حدود الهی اشاره دارد که در آیات محارم مانند آیه ۲۳ سوره نساء بیان شده است. شحرور معتقد است که خداوند متعال در این آیات حداقل محدودیت‌ها در زمینه ازدواج را تعیین کرده است که به هیچ‌وجه نباید از آن تجاوز شود. وی افزایش به این محدودیت را اگر دلایل منطقی و علمی داشته باشد، مجاز می‌شمارد. شحرور این رویکرد را بخشی از انعطاف‌پذیری در تشریح اسلامی مطرح می‌کند که هم‌زمان با حفظ اصول ثابت، امکان تطبیق با نیازهای زمانه را فراهم می‌کند. (شحرور، ۱۹۹۰)

ب) حالت حداکثری: شحرور به آیاتی مانند «وَالسَّارِقُ وَالسَّارِقَةُ» (مائده: ۳۳) اشاره می‌کند که در آنها بیشترین مجازات برای دزدی یعنی، قطع دست تعیین شده است که حد حداکثر مجازات ممکن برای دزدی است و در هیچ شرایطی نباید از قطع دست تجاوز کند. شحرور این رویکرد را ناشی از تأثیر زمان و مکان بر احکام شرعی می‌داند و معتقد است که این انعطاف‌پذیری در تشریح اسلامی، امکان تطبیق احکام با شرایط متغیر جامعه را فراهم می‌کند. (شحرور، ۱۹۹۰)

ج) حالت حداقلی و حداکثری: شحرور در تفسیر آیه «يُوصِيكُمُ اللَّهُ فِي أَوْلَادِكُمْ لِلذَّكَرِ مِثْلُ حَظِّ الْأُنثِيَيْنِ» (نساء: ۱۱) معتقد است که این آیه به صورت دائمی سهم مرد و زن را در ارث مشخص نمی‌کند، بلکه در مقام بیان حداکثر سهم برای مرد و حداقل سهم برای زن است. به عبارت دیگر، سهم مرد حداکثر ۶۶٫۶٪ و سهم زن حداقل ۳۳٫۳٪ است. شحرور تأکید می‌کند که این حدود چه از نظر حداکثری برای مرد و چه از نظر حداقلی برای زن، غیرقابل تغییر هستند. این بدان معناست که سهم ارث مرد نمی‌تواند از ۶۶٫۶٪ بیشتر و سهم زن نمی‌تواند از ۳۳٫۳٪ کمتر شود. این تقسیم‌بندی، هم‌زمان با حفظ حدود الهی، انعطاف‌پذیری لازم برای تطبیق با شرایط مختلف را نیز فراهم می‌کند. (شحرور، ۱۹۹۰)

ه) حالت حداقل و حداکثر در یک نقطه (حالت مستقیم یا تشریح عینی): این حالت فقط در مورد حد زنا مصداق دارد، جایی که حداقل و حداکثر مجازات در یک نقطه ثابت یعنی، صد تازیانه تعیین شده است. خداوند در آیه ۲ سوره نور این حد را مشخص کرده است. شحرور اشاره می‌کند که خداوند با بیان «وَلَا تَأْخُذْكُمْ بِهِمَا رَأْفَةٌ» (نور: ۲) تأکید می‌کند که این مجازات هم بالاترین حد است و هم پایین‌ترین حد (شحرور، ۱۹۹۰).

و) حالت حداکثری به مثابه یک خط مقارب به خط مستقیم: این حالت به رابطه مرد با زن از نظر جنسی اشاره دارد که از حد پایین یعنی، عدم تماس فیزیکی شروع می‌شود و به خط مستقیم (حدود الهی) نزدیک می‌شود، اما هرگز با آن برخورد نمی‌کند. این رویکرد، خط قرمزی است که افراد را از نزدیک شدن به مرزهای حرام بازمی‌دارد و تأکید می‌کند که رعایت حدود الهی فقط به اجتناب از عمل حرام محدود نمی‌شود، بلکه شامل دوری از هر چیزی است که به آن منتهی می‌شود. (ر.ک.، اسراء: ۳۲)

ز) حالت حداکثری بسته و حداقل منفی: این حالت در نظریه حدود محمد شحرور، به‌ویژه در حوزه مسائل مالی، دو حد اصلی

را مشخص می‌کند: ربا به عنوان حد بالا (حداکثر مثبت) که عبور از آن حرام است، و زکات به عنوان حد پایین (حداقل منفی) که یک الزام شرعی است. از نظر شحرور، محدوده بین این دو حد، منطقه‌ای مباح و خنثی (نقطه صفر یا حالت استقامت) محسوب می‌شود که قرض‌الحسنه در آن جای می‌گیرد. نکته کلیدی این است که مسلمانان می‌توانند با انجام اعمال نیک (مانند صدقه و کمک‌های بیشتر) از حد پایین (زکات) عبور کرده و به سمت حد بالا حرکت کنند، بی‌آنکه هرگز به حد بالای ممنوع (ربا) نزدیک شوند. این رویکرد هم‌زمان با حفظ حدود الهی، انعطاف‌پذیری لازم برای تطبیق با شرایط مختلف را نیز فراهم می‌کند. (شحرور، ۱۹۹۰)

یافته‌های پژوهش

محمد شحرور بر این باور است که مسائل مربوط به زنان در اسلام از موضوعات اساسی است که همواره از نظر فقهی بررسی می‌شود. به اعتقاد او، رفع چالش‌های زنان امروزی فقط از راه درک اسلام راستین و مراجعه به آموزه‌های اصیل قرآنی امکان‌پذیر خواهد بود. (شحرور، ۲۰۱۷) شحرور آیات ۳۰-۳۱ سوره نور را بخشی از حالت حداقلی در تشریح اسلامی در نظر می‌گیرد. این آیات شامل دستورهایی است که خداوند خطاب به مردان و زنان مؤمن بیان می‌کند. وی معتقد است که این آیات، حداقل حدود پوشش و حجاب را مشخص می‌کند. این آیات پایه‌ای ثابت و تغییرناپذیر در تشریح اسلامی است که رعایت آنها ضروری است. وی تأکید می‌کند که این آیات به صورت حالت حداقلی در نظر گرفته می‌شوند و می‌توانند در شرایط مختلف اجتماعی و فرهنگی با رعایت اصول کلی، انعطاف‌پذیر باشند. او این رویکرد را بخشی از چارچوب کلی خود در تفسیر حدود الهی مطرح می‌کند که در آن، ثابت‌ها و متغیرها در کنار هم قرار می‌گیرند تا هم اصول دینی حفظ شوند و هم نیازهای متغیر جامعه در نظر گرفته شوند (شحرور، ۱۹۹۰).

شحرور با این تفسیرها نشان می‌دهد که احکام حجاب و پوشش در اسلام، حداقل و حداکثر دارد. حداقل آن پوشاندن جیب پنهان است که از حدود الهی است و تغییرناپذیر است، اما پوشش بیشتر از آن مانند پوشاندن مو یا صورت براساس عرف جامعه و شرایط زمان و مکان قابل تغییر است. از نگاه شحرور، دیدگاه اسلامی حداقل حجاب، پوشاندن زینت‌های پنهان (جیب) است، درحالی‌که حداکثر آن براساس حدیث نبوی، پوشش کامل بدن به استثنای صورت و کف دست‌هاست. تخطی از حداقل حجاب، تعدی به حدود الهی است که حرام است و عدول از حداکثر آن نیز به معنای عدول از سنت پیامبر اکرم (ص) است. باین وجود، هرگونه پوششی که میان این دو حد قرار گیرد، پذیرفته شده و مورد ایراد نیست. (شحرور، ۱۹۹۰) نظریه و تفسیر حدودی شحرور از حجاب، منجر به برداشت و تفسیر خاص از حجاب و پوشش می‌شود که نتایج خاصی نیز به همراه دارد.

۱. تبیین دیدگاه شحرور از واژه‌های جیب، خمار، جلباب و نساء

واژه «جیب» به شکافی اطلاق می‌شود که دو لایه و لبه دارد. ریشه این واژه به کلمه جوب بازمی‌گردد که در زبان عربی به معنای شکافتن چیزی یا برگرداندن کلام است. براساس این تعریف، اصطلاح «جیب» در مورد زنان به اندامی اطلاق می‌شود که یا دو بخش مجزا دارد یا شامل دو بخش به همراه یک فاصله یا شکاف میان آنهاست. بنابراین، جیب زن شامل این بخش‌ها می‌شود: دو سینه، زیر سینه‌ها، زیر بغل‌ها، فرج و سرین. بر پایه این تحلیل، زن فقط موظف است این قسمت‌ها را بپوشاند. (شحرور، ۱۹۹۰) به اعتقاد شحرور، آنچه زن باید در مقابل مرد نامحرم بپوشاند جیب‌هایی است که ذکر شده و زینت‌های پنهان به شمار می‌رود. بقیه بخش‌ها که زینت ظاهری هستند توسط خداوند مباح شمرده شده‌اند و زن مجاز است آنها را در مقابل مرد نامحرم نشان دهد (امین، ۱۴۲۳ هـ.ق).

شحرور، «جلباب» را لباس خارجی تفسیر می‌کند که بسته به عرف هر جامعه متفاوت است. او این آیه را نه حکمی تشریحی،

بلکه تعلیمی و توصیه‌ای برای حفظ امنیت زنان در جامعه می‌داند. (شحرور، ۱۹۹۰) از این رو، این آیه در پی تشریح نیست، بلکه دنبال تعلیم است و به دنبال اذیت شدن زنان مؤمن در مدینه هنگام رفتن برای برآوردن حوائج خود نازل شده است و امروزه این موانع وجود ندارد (شحرور، ۲۰۰۰). شحرور معنای واژه «خمار» را پوشاندن می‌داند که فقط محدود به پوشاندن سر نمی‌شود، بلکه هم سر و هم سایر بخش‌ها را شامل می‌شود (شحرور، ۱۹۹۰).

محمد شحرور اشاره می‌کند که آشکار کردن جیب پنهان نزد محارم مانند پدر، پسر، برادر و... از نظر قرآن اشکالی ندارد. اگر زنی خود را نزد این افراد بیوشاند این کار از باب حیا و عرف جامعه است نه به دلیل حلال و حرام بودن آن. دلیل اینکه حکم یادشده درباره این افراد و همسر یکسان آمده این است که «أَوْ نِسَائِهِنَّ» به معنای زنان مؤمن نیست، بلکه واژه «نِسَاء» جمع نَسَاء به معنای چیزهای جدید و متأخر است؛ یعنی افرادی که پس از محارم می‌آیند و شامل نوه‌ها، پسران پسر برادر، پسران پسر خواهر، پسران پسر همسر و مانند اینها می‌شوند. این واژه به افرادی اشاره دارد که به طور غیرمستقیم و در نسل‌های بعدی به فرد مرتبط می‌شوند و جزو محارم اصلی نیستند، اما همچنان متأثر از این حکم هستند. (شحرور، ۱۹۹۰)

۲. نقد دیدگاه شحرور از واژه‌های جیب، خمار، جلباب و نساء

برداشت‌های خاص شحرور از این واژه‌ها تفسیر به‌رأی است؛ زیرا مبانی فکری و پیش‌فرض‌های علمی شحرور ریشه در مکاتب مادی‌گرایانه غربی دارد که مهمترین آنها عبارتند از: تأثیرپذیری آشکار از اندیشه‌های کارل مارکس و مکتب مارکسیسم، وام‌گیری از مفاهیم داروینیسیم در تحلیل‌های تاریخی-اجتماعی، بهره‌گیری از مبانی روان‌کاوانه فرویدی در تفسیر مفاهیم دینی، اتکاء به اصول لیبرالیستی در خوانش متون اسلامی، تلفیق غیرمنسجم ریاضیات و فیزیک با مفاهیم دینی، کاربرد ناموزون زیست‌شناسی در تحلیل‌های قرآنی، به‌کارگیری زبان‌شناسی معاصر بدون رعایت اصول تفسیر سنتی، ترکیب نامتجانس فلسفه غرب با مفاهیم اسلامی، التقاط‌گرایی علمی بدون پایبندی به پارادایم مشخص، گزینش‌گری در بهره‌گیری از علوم مختلف براساس پیش‌فرض‌های ذهنی و فقدان انسجام نظری در ترکیب دانش‌های گوناگون. این رویکرد میان‌رشته‌ای شحرور با ایجاد نوآوری‌های ظاهری از ضعف بنیادین در انسجام روش‌شناختی رنج می‌برد و بیشتر به التقاط نظری می‌ماند تا یک نظام فکری منسجم. (عک، ۱۹۹۴)

این نوع پیش‌دانسته‌ها، مذموم بوده و تفسیر به‌رأی به‌شمار می‌آید، ولی شحرور در رویکرد تفسیری خود تلاش می‌کند با تلفیق دانش‌های مدرن و مفاهیم دینی، خوانشی نوین از اسلام ارائه دهد. این تلاش در عمل به ارائه‌ای متفاوت از فقه سنتی انجامیده که ویژگی‌های بارز آن عبارتند از: بازتعریف مفاهیم کلاسیک فقهی با رویکردی عقل‌محور، به‌کارگیری چارچوب‌های علمی مدرن در تفسیر نصوص دینی، ارائه نظام فقهی متناسب با نیازهای جوامع معاصر، ایجاد گسست از سنت تفسیری پیشین، و مواجهه چالشی با مبانی پذیرفته‌شده اسلامی. این نظریه، فارغ از درستی یا نادرستی، در عمل به ارائه قرائتی متفاوت از اسلام انجامیده که هم از نظر روش و هم از نظر محتوایی با الگوهای سنتی تفاوت‌های بنیادین دارد. (شواف، ۱۹۹۳؛ عمران، ۱۴۱۵ هـ.ق) در واقع، پیش‌فرض‌های مفسر می‌تواند ضروری مانند دانش زبانی و قواعد دستوری یا ناموجه و مخل فهم باشند که مصداق تفسیر به‌رأی مذموم هستند.

دیدگاه‌های شحرور در این زمینه به تفسیر به‌رأی نزدیک است. او ابتدا نظراتی را فارغ از قرآن شکل داده و سپس برای توجیه آنها از آیات قرآن مستندسازی می‌کند تا ذهن مخاطب را به مقاصد خود هدایت کند. تقسیم‌بندی‌ها و نمونه‌های قرآنی او نه تنها ساده‌ترین قوانین علمی و اصول تفسیری را رعایت نمی‌کنند، بلکه تناقض‌های آشکاری نیز دارند. این موضوع گمان خواننده را نسبت به اینکه وی از مقدمات منطقی و تفسیری اطلاع کافی ندارد تقویت می‌کند. تفسیر هر متنی از جمله قرآن باید بر پایه اصول بنیادی استوار باشد و مفسر باید پیش از پرداختن به تفسیر، اصول تفسیری خود را بیان کند، اما محمد شحرور از ذکر اصول مبنایی

خود در تفسیر قرآن امتناع می‌کند که این امر ناشی از آشنایی اندک او با این اصول یا تلاشی برای پنهان کردن آرای است که هیچ اصل عقلی و تفسیری را بر نمی‌تابد. سکوت شحرور درباره برخی پرسش‌های اساسی در فهم قرآن نیز قابل توجه است. (احمدزاده، ۱۳۸۰)

چگونگی استخراج این اصطلاحات، اصول و مبانی ارائه این تعاریف و تعیین مرزهای این تقسیمات، نامشخص و مبهم است. شحرور گاه برای اثبات دیدگاه خود از قواعد ادبیات عرب عدول کرده و به نظرانی نادر و شاذ درباره واژگان قرآنی روی آورده که موجب شگفتی خواننده می‌شود. در مواردی، نتایج مبتنی بر اصطلاحات ابداعی او با نص آیات قرآن ناسازگار است که نشان‌دهنده تفسیر به رأی در اندیشه اوست. (معمدلنگرودی و فتاحی‌زاده، ۱۳۹۹) از این رو، تفسیر شحرور از این واژه‌ها بیشتر بر پایه برداشتی شخصی و ذوقی استوار است و در منابع معتبر لغوی یافت نمی‌شود. به باور آنها، نویسنده با اعتماد به نفسی غیرموجه، معنایی را بر این واژه‌ها تحمیل می‌کند که با مفاهیم پذیرفته شده و قطعی اسلام در تضاد است. این گونه تفسیرها نه تنها با بدیهیات دینی ناسازگار است، بلکه از پشتوانه علمی و مستندات معتبر نیز بی‌بهره است (عمران، ۱۴۱۵ هـ.ق). منتقدان بر این باورند که برای تبیین و تمایز واژگان و اصطلاحات قرآنی، اکتفا به معانی لغوی کافی نیست، بلکه رجوع به منابع شرعی و متون دینی و استناد به آنها ضروری است. شحرور، معانی مختلفی به برخی واژگان قرآنی مانند «ام‌الکتاب» و «القرآن» نسبت داده که نه تنها با لغت، بلکه با سیاق آیات نیز هم‌خوانی ندارد. او در تفسیر بسیاری از آیات با اتکا به تفسیرهای شخصی خود، تفاسیری غیرمعمول و شاذ ارائه کرده است. این روش شحرور به نوعی تحریف معنایی آیات منجر شده است.

همه مقدمات محمد شحرور درباره واژه جیب، دقیق و متین است، اما نتیجه‌ای که از آن می‌گیرد بسیار دور از ذهن است. او بحث را تا یقه لباس پیش می‌برد و آن را به جسم زن ختم می‌کند. شحرور هیچ توضیحی نمی‌دهد که چرا معنای وضعی کلمه جیب که در تمام فرهنگ‌ها و کاربردهای عربی به معنای یقه به کار رفته است به یکباره تغییر معنا داده و برای اعضای دارای شکاف در بدن زن استفاده شده است. اگر فقط به دلیل وجود ارتباطی بین یک‌واژه و یک‌شیء، معنای آن واژه بدون هیچ قرینه‌ای بر آن شیء حمل شود، دیگر واژه‌ای باقی نخواهد ماند که مستثنی از این قاعده باشد. چه بسیار واژه‌هایی که با کم‌ترین ارتباطی می‌توانند بر اشیاء و حالات مختلفی حمل شوند. با مراجعه به فرهنگ‌ها و کاربردهای عربی، مشخص می‌شود که «جیب» برای شکافی به کار می‌رود که بر چیزی عارض شده است و هیچ‌وقت اشیایی که در اصل خود شکاف دارند را شامل نمی‌شود. این موضوع نشان می‌دهد که تفسیر شحرور از واژه جیب برای اعضای بدن زن، نیازمند شواهد و قرائن بیشتری است و بدون ارائه دلایل محکم نمی‌توان آن را پذیرفت. (معمدلنگرودی و فتاحی‌زاده، ۱۳۹۹)

در هیچ‌یک از کتاب‌های زبان‌شناسی و فرهنگ‌های لغت، واژه «جیب» به آن معنی که شحرور ارائه کرده، به کار نرفته است. واژه جیب همان‌طور که خود شحرور نیز اشاره کرده مربوط به پیراهن یا لباس است و ربطی به بدن زن ندارد. بنابراین، تفسیر شحرور از جیب برای بخشی از بدن زن اشتباه است؛ زیرا واژه جیب در زبان عربی به دهانه پیراهن یا جامه در ناحیه گردن و سینه اطلاق می‌شود، جایی که لباس از طریق آن به سر وارد می‌شود. این معنا از جیب در میان اهل زبان و در کاربردهای زبانی رایج و به‌مفهوم واقعی آن نزدیک‌تر است. معنای کلمه «جیب» در آیه، معروف و مشخص است و مراد از آن سینه‌هاست. (طباطبایی، ۱۳۷۴، ۱۵۷/۱۵) آنچه شحرور در قالب تفسیر ارائه داده بیشتر به تکلف و تحمیل بر زبان شبیه است تا یک تحلیل زبانی دقیق و مستند. این رویکرد نه تنها با کاربردهای زبانی هماهنگ نیست، بلکه فاقد پشتوانه علمی و فرهنگی لازم است (امین، ۱۴۲۳ هـ.ق). اشتباه دیگر شحرور در تفسیر واژه «خمار» است که آن را پوششی برای غیر از سر معرفی کرده است. اگرچه خمار در موارد نادری برای پوشش بخش‌هایی غیر از سر نیز به کار رفته است، اما معنای غالب و رایج آن، پوششی برای سر است. این کاربرد تا حدی گسترده است که حتی عمامه نیز نوعی خمار شناخته می‌شود؛ زیرا عمامه نیز پوششی برای سر است. بنابراین، تفسیر شحرور

از خمار به مثابه پوششی برای غیر از سر با معنای اصلی و غالب این واژه در زبان عربی ناسازگار است و نمی‌توان آن را به صورت تفسیری دقیق و قابل قبول پذیرفت. (ابن منظور، ۱۴۱۴ هـ.ق، ۲۵۷/۴) خمار، جامه‌ای است که زن سر خود را با آن می‌پوشد و زاید آن را به سینه‌اش آویزان می‌کند (ر.ک، طباطبایی، ۱۳۷۴، ۱۵۷/۱۵؛ سبزواری نجفی، ۱۴۱۹ هـ.ق؛ صافی، ۱۴۱۸ هـ.ق، ۲۵۷/۱۸؛ فخرالدین رازی، ۱۴۲۰ هـ.ق، ۳۶۵/۲۳؛ ابن کثیر دمشقی، ۱۴۱۹ هـ.ق، ۴۳/۶). از جمله کاستی‌های تفسیر شحرور، عدم تبیین چگونگی یا امکان‌پذیری عمل «ضرب بالخماری» است. این تحلیل، تفسیر وی را با چالش‌های معناشناختی و مصداقی جدی مواجه می‌سازد؛ زیرا در صورت فقدان هرگونه توضیح درباره سازوکار پوشش دهی «جیوب» توسط «خماری»، خوانش ارائه‌شده از آیه، ناقص و فاقد شفافیت لازم به نظر می‌رسد (امین، ۱۴۲۳ هـ.ق). «جلباب»، ملحفه (چادر) و پارچه‌ای بزرگ و گشاد و از روسری بلندتر است و سر، گردن و سینه را به‌طور کامل می‌پوشاند (طریحی، ۱۳۷۵، ۲۴/۲). ابن عاشور آن را کوچک‌تر از ردا و بزرگ‌تر از خمار و مقنعه دانسته است که زنان موقع خروج از منزل بر سر می‌کنند (ابن عاشور، بی‌تا، ۳۲۹/۲۱).

علاوه بر این، تحمیل نظر بر قرآن و تفسیر به رأی در مورد واژه «نساء» در تفسیر شحرور به وضوح دیده می‌شود. این واژه در تمام قرآن به معنای جمع زنان آمده است. (طباطبایی، ۱۳۷۴، ۱۵۷/۱۵) این تغییر معنای لغوی بر چه اساسی توجیه می‌شود؟ آیا فقط به دلیل ناسازگاری مفهوم آیه با نظرات مفسر، می‌توان معنای اصلی واژه‌ای را تغییر داد؟ شحرور همچنین معنای دقیقی از نساء ارائه نمی‌کند تا خوانندگان را از خطایی تاریخی که از دید قرآن‌پژوهان پنهان مانده است، آگاه کند. او معتقد است که در آیه ۱۴ سوره آل عمران، کلمه «ذلک» به نساء اشاره دارد و بدین معناست که زن، متاع دنیا به‌شمار می‌شود، درحالی که «ذلک» به «حَبَّ الشَّهَوَاتِ مِنَ النِّسَاءِ» اشاره دارد و تفسیر او از زن در قالب متاع دنیوی، نادرست است. این تفسیر شحرور بسیار عجیب و غیرمعمول است؛ چگونه ممکن است هزاران مفسر، ادیب، لغت‌شناس و دانشمند در فهم این واژه دچار اشتباه شده باشند.

۳. تبیین زینت‌های ظاهری و پنهان از دیدگاه شحرور

براساس دیدگاه شحرور از آیه «وَلَا يُبْدِينَ زِينَتَهُنَّ إِلَّا مَا ظَهَرَ مِنْهَا» می‌توان نتیجه گرفت که زنان دو نوع زینت دارند: زینت ظاهری و زینت پنهان. زینت ظاهری شامل بخش‌هایی است که خداوند در آفرینش زن آشکار کرده است مانند سر، شکم، پشت، دست‌ها و پاها. زینت پنهان، آن بخش‌هایی است که در ساختار وجود زن از دیدگان مخفی نگه داشته شده است. (شحرور، ۱۹۹۰) با توجه به واژه‌های «زین» و «زینة» در آیات، خطاب آیه متوجه جنبه زیستی و جسمانی زنان است نه هویت انسانی آنها. وقتی شهوت نسبت به زن، مرد را اسیر خود می‌کند در واقع مرد به متاع دنیا روی آورده است، اما هنگامی که خصال انسانی مطرح می‌شود زن و مرد در یک‌مرتبه و برابر قرار دارند، چنان که در آیات زیادی از جمله آیه ۱۳ سوره حجرات بیان شده است. شحرور ابتدا زینت را به دو دسته آشکار و پنهان تقسیم می‌کند و سپس جیوب را زینت پنهان معرفی می‌کند، اما در ادامه، جیوب را نیز به دو بخش پنهان و آشکار تقسیم می‌کند. این نشان می‌دهد که اساس تقسیم‌بندی او با تناقض همراه است. چگونه ممکن است یک‌عضو هم پنهان باشد و هم ظاهر؟

۴. نقد زینت‌های ظاهری و پنهان از دیدگاه شحرور

تفسیر شحرور از زینت ظاهری و پنهانی با گفته دیگر او که قرآن، واژه «ابداء» را فقط برای اشیاء پنهانی به کار می‌برد در تضاد است. قرآن در مورد زینت ظاهری نیز عبارت «وَلَا يُبْدِينَ» را به کار برده است. از سوی دیگر، نظر او با عبارت دیگری از همان آیه نیز هم‌خوانی ندارد؛ شحرور می‌گوید: «منظور از زینت پنهان در این عبارت، فرج، سینه و سرین است»، اما اگر منظور این بود، چه نیازی به عبارت «و یحفظن فروجهن» بود. به عبارت دیگر، چرا خداوند یک‌دستور را در یک عبارت، دو بار و پشت سر هم تکرار کرده است. ابتدا فرموده: «ای زنان! فروج خود را حفظ کنید»، سپس بلافاصله تکرار کرده و فرموده است: «زنان، فروج، سینه‌ها و

سریں‌هایتان را حفظ کنید». از سوی دیگر، شحرور معتقد است که بر زن واجب است جیوب یعنی، زینت پنهان را بپوشاند، اما در جای دیگری می‌گوید: «دهان، بینی، چشم‌ها و گوش‌ها، هرچند از جیوب هستند، اما چون جزو جیوب ظاهری محسوب می‌شوند نیازی به پوشاندن ندارند». این دسته‌بندی بر چه اساسی استوار شده است؟ آیا این ادعا که چهره، اساس هویت فردی است توجیهی کافی برای مستثنا کردن آن از این قاعده کلی به حساب می‌آید؟ این پرسش‌ها ابهاماتی را در انسجام منطقی و استحکام مبنای تقسیم‌بندی شحرور آشکار می‌کند. (معمد لنگرودی و فتاحی‌زاده، ۱۳۹۹)

۵. تبیین دیدگاه غی بصر از دیدگاه شحرور

شحرور با استناد به معنای واژه «غی» که حاوی مفهوم نرمی و ملاطفت است بر این باور است که مقصود خداوند از دستور «غی البصر» در آیات قرآنی، پرهیز از نگاه کردن در موقعیت‌هایی است که فرد تمایلی به دیده شدن توسط دیگران ندارد. به عبارت دیگر، این فرمان الهی نه تنها توصیه‌ای اخلاقی، بلکه نشان‌دهنده روحیه عذوفت‌آمیز و احترام به حریم دیگران است. در این صورت باید از نگاه کردن به آن فرد اجتناب کرد، اما در موقعیت‌های عادی و گفت‌وگوهای روزمره هیچ منعی برای نگاه کردن وجود ندارد. (شحرور، ۱۹۹۰) وی معتقد است که براساس آیه «ولا یبیدن زینتهن الا لبعولتهن أو آبائهن» جایز است زن مسلمان تمام زینت خود، حتی عورتش را در مقابل محارم آشکار کند. با این حال، شحرور اضافه می‌کند: «من از زنان نمی‌خواهم که برهنه در مقابل هشت نفری که پیش‌تر ذکر شد، بنشینند، اما اگر چنین اتفاقی به‌طور تصادفی رخ دهد، مرتکب حرامی نشده‌اند. با این حال، پوشیدن لباس در برابر آنها از روی شرم و خجالت است نه به‌دلیل حرمت» (امین، ۱۴۲۳ هـ.ق).

۶. نقد و بررسی غی بصر از دیدگاه شحرور

دیدگاه شحرور به این پرسش می‌انجامد که چرا در اینجا بین فطرت و حکم الهی فاصله افتاده است؟ چرا حکم الهی این امر را جایز می‌داند، اما فطرت آن را ناپسند تلقی می‌کند؟ این پرسشی است که شحرور از پاسخ به آن خودداری کرده است. سؤال دیگر این است که چرا وی تعداد محارم را به هشت نفر محدود کرده و ادامه آیه یعنی، «نساءهنّ أو ما ملکت ایمانهنّ أو التابعین غیر اولی الاربّه من الرجال أو الطفل الذین لم یظهروا علی عورات النساء» را از موارد استثنا شده جدا کرده است؟ (عمران، ۱۴۱۵ هـ.ق) در اینجا شحرور از این نکته غافل شده است که آنچه ذکر کرده با آغاز آیه و فرموده خداوند متعال یعنی، «ویحفظن فروجهن» در تنافی و تناقض است. افزون بر این، چنین دیدگاهی با اخلاق قرآن، شریعت اسلامی و روح تشریح در اسلام نیز منافات دارد (امین، ۱۴۲۳ هـ.ق).

۷. تبیین حرمت و متعلق نگاه از منظر شحرور

شحرور معتقد است که در آیه ۳۰ سوره نور از پرهیز نگاه‌های ناروا به نامحرم سخن گفته شده است. با این حال، وی با استناد به عبارت «یغضوا من ابصارهم»، تأکید می‌کند که «من» در اینجا به معنای «تبعیض» است. به عبارت دیگر، نه همه نگاه‌ها به نامحرم حرام است، بلکه فقط نگاه‌های همراه با شهوت یا نیت ناروا منع شده است. (شحرور، ۱۹۹۰) شحرور اشاره می‌کند که خداوند در این آیات به‌طور دقیق مشخص نکرده است که مردان و زنان باید از نگاه به چه چیزهایی خودداری کنند. این امر به عرف جامعه واگذار شده است که تابع زمان و مکان است. به عبارت دیگر، متعلق نگاه یعنی، آنچه نباید به آن نگاه کرد به شرایط فرهنگی و اجتماعی هر جامعه بستگی دارد (شحرور، ۱۹۹۰).

۸. نقد حرمت و متعلق نگاه از منظر شحرور

شحرور در تبیین حرمت و متعلق نگاه، حرمت و متعلق نگاه را معین نمی‌کند و آن را به‌صورت مبهم باقی می‌گذارد. این ادعای

شحرور که «مِنْ» در آیه به معنای تبعیض است نیازمند ارائه دلیل است. همچنین، این گفته که «مِنْ» نمی‌تواند در قالب زائده، جنس یا ابتدای غایت به کار رود نیز نیازمند اثبات است. درحالی که هیچ دلیلی برای این ادعاها ارائه نشده است. به عبارت دیگر، بدون استناد به شواهد زبانی، تفسیری یا قرینه‌ها نمی‌توان به طور قطع در مورد معنای «مِنْ» در اینجا اظهار نظر کرد. (طباطبایی، ۱۳۹۰، ۱۲۰/۱۵) برخی «مِنْ» را در این آیه، «جنس» در نظر گرفته‌اند (نحاس، ۱۴۲۱ هـ.ق، ۹۲/۳). براساس نص صریح قرآن کریم، تبیین و تفسیر آیات قرآن بر عهده پیامبر (ص) است، چنانکه در آیات «وَأَنْزَلْنَا إِلَيْكَ الذِّكْرَ لِتُبَيِّنَ لِلنَّاسِ مَا نُزِّلَ إِلَيْهِمْ» (نحل: ۴۴) و «وَمَا أَنْزَلْنَا عَلَيْكَ الْكِتَابَ إِلَّا لِتُبَيِّنَ لَهُمُ الَّذِي اخْتَلَفُوا فِيهِ» (نحل: ۶۴) به این مسئله اشاره شده است. بنابراین، تفسیر دقیق و صحیح آیات قرآن نیازمند رجوع به سنت و بیانات پیامبر (ص) است. تبیین حرام و حلال بودن نگاه‌ها بر عهده پیامبر (ص) است و تشخیص موارد جزئی آن براساس اصول کلی بر عهده بیننده. واگذاری تعیین حدود نگاه‌های حلال و حرام به عرف جامعه، به سرعت منجر به حلال شدن تمام نگاه‌ها و از بین رفتن مفهوم نگاه حرام خواهد شد. این موضوع می‌تواند راه را برای نگاه‌های هوس‌آلود و شیطانی باز کند و مرزهای اخلاقی و شرعی را در نوردد.

رویکرد قرآن و تفسیر شحرور از حجاب با چالش‌ها و نقدهای جدی مواجه است. شحرور در تفسیر خود، روش آشنایی‌زدایی را انتخاب کرده است که در آن مفاهیم و اصطلاحات آشنا و مأنوس قرآن در چارچوبی جدید بازتعریف می‌شوند. شحرور دیدگاه‌های سنتی درباره قرآن و تفسیر آن را مسلمات مشکوک موروثی می‌داند و آنها را نقد می‌کند؛ زیرا خود را به این پیشینه وابسته نمی‌داند. او می‌خواهد نشان دهد که برخلاف تأملات و برداشت‌های خوگرفته‌شده، رویکرد جدیدی به قرآن ممکن است. شحرور در تعریف‌های متداول و سنتی اصطلاحات، ساختارشکنی کرده و آنها را ساده‌انگارانه می‌پندارد و با این کار تلاش می‌کند تا مفاهیم قرآنی را در چارچوبی نوین و متناسب با شرایط عصر حاضر بازتعریف کند. (رجب‌زاده، و همکاران، ۱۴۰۰) وی بر این باور است که قرآن زنان مسلمان را به شیوه‌ای که فقها و مفسران سنتی تفسیر کرده‌اند به رعایت حجاب فرا نخوانده است. او استدلال می‌کند که برداشت‌های فقها از آیات مرتبط با حجاب، نادرست بوده و این برداشت‌ها را نمی‌توان حکم قطعی قرآن دانست. به گفته او، این اشتباهات ناشی از تفسیرهای انسانی است نه دستورات صریح قرآن (امین، ۱۴۲۳ هـ.ق).

نتیجه‌گیری

محمد شحرور، قرآن پژوه نوگرای سوری با نگاهی تحول‌خواهانه به تفسیر قرآن و ارائه برداشتی مدرن از متون دینی، جریان‌های فکری سنتی و علوم اسلامی را با پرسش‌های اساسی مواجه ساخت. وی با طرح نظریه حدود تلاش کرد پارادایمی نوین در حوزه مطالعات اسلامی بنیان نهد. این نظریه بر دو محور کلیدی استقامت و حنفی بودن استوار است. شحرور با تکیه بر آیات قرآن و با پذیرش اصل عدم هم‌معنایی واژگان، تعریف جدیدی از مفاهیم قرآنی ارائه می‌دهد. از منظر او، انسان و دیگر موجودات جهان، گرایش ذاتی به تغییر و انحراف دارند (حنفی بودن) و همواره نیازمند هدایت الهی به سوی مسیر مستقیم (استقامت) هستند. وی در تبیین این مفاهیم از ریاضیات بهره می‌گیرد و انحراف از خط مستقیم را با استفاده از نظریه توابع و اشکال هندسی تحلیل می‌کند. به باور او، این انحراف در شش حالت مختلف قابل تصور است و حدود شریعت اسلام را نیز در همین چارچوب می‌توان تبیین کرد. شحرور با تأکید بر ثبات متن قرآن در مقابل تغییرپذیری فهم انسانی بر این باور بود که قرآن، متنی پویاست که می‌تواند خود را با شرایط گوناگون زمانی و مکانی تطبیق دهد. این رویکرد، خوانشی دینامیک و انعطاف‌پذیر از اسلام ارائه می‌کرد که به چالش‌کشی از برداشت‌های جزمی و ایستای پیشین می‌انجامید.

وی با همین رویکرد و نظریه، مسئله حجاب و پوشش خانم‌ها را تحلیل و بررسی کرد. شحرور با استفاده از رویکردهای زبان‌شناختی و تکیه بر پیش‌فرض‌های خاص خود تلاش کرده است مفاهیم قرآنی مرتبط با حجاب را در چارچوبی نوین بازتعریف

کند. وی بر این باور است که بسیاری از تفاسیر سنتی به دلیل عدم توجه به جنبه‌های زبانی و بافت اجتماعی زمان نزول آیات دچار سوءبرداشت شده است که برداشت متفاوت از واژگانی مانند جیوب و غض بصر با رویکردی زبان‌شناختی و با توجه به مقتضیات عرفی و اجتماعی، تفکیک نص ثابت و فهم متغیر، رویکرد انتقادی به تفاسیر سنتی از آن جمله است. شحرور در مسئله حجاب بر حدودی بودن احکام و آیات قرآن، نقش عرف و مقتضیات زمان و مکان در تعیین مصادیق حجاب به قرائتی نو از این مسئله در جهان معاصر زده است. شحرور با رویکردی حنفی و استقامتی با پذیرش اصول و قواعد کلی اسلامی (ثوابت) بر نقش محوری عرف و تغییرات اجتماعی در تعیین مصادیق و جزئیات احکام (متغیرات) تأکید می‌کند. او معتقد است که حجاب نیز از این قاعده مستثنا نیست و باید با توجه به شرایط و مقتضیات هر زمان و مکان تفسیر شود. شحرور با استناد به آیات قرآن، معتقد است که حجاب، حداقل و حداکثری دارد و تعیین مصادیق آن به عرف و شرایط اجتماعی بستگی دارد. وی همچنان با تأکید بر تاریخ‌مندی و زبان‌شناسی در فهم قرآن معتقد است باید آیات را در بستر تاریخی و زبانی خود فهمید و از تفسیرهای غیرعلمی و تحمیلی پرهیز کرد. این دیدگاه با نقدهای جدی روبه‌رو شده است از جمله اینکه تعیین حدود حجاب تنها براساس عرف می‌تواند منجر به نسبی‌گرایی و تضعیف احکام شرعی شود. شحرور در این دیدگاه و نظریه به تفسیربه‌رأی رو آورده است و آیات حجاب را به همسران پیامبر (ص) اختصاص می‌دهد. وی جایگاهی فراتر از سنت برای عرف و جامعه در نظر می‌گیرد و دیدگاهش مخالف با قواعد و مبانی تفسیر و عرف تفسیری است.

مشارکت نویسندگان

تمامی نویسندگان به صورت مساوی در طراحی پژوهش، نگارش مقاله، و ویرایش نسخه‌های نهایی مشارکت داشته‌اند.

بیانیه دسترسی به داده‌ها

داده‌ها در صورت درخواست از نویسندگان در دسترس هستند

ملاحظات اخلاقی

مواردی مانند جعل داده‌ها، تحریف نتایج، سرقت ادبی (پلجیاریسم) و هرگونه رفتار غیراخلاقی دیگر در این پژوهش به طور جدی پرهیز شده است. نویسندگان تأکید می‌کنند که کلیه اصول اخلاقی در انجام و انتشار این پژوهش رعایت شده است. این موضوع توسط تمامی نویسندگان تأیید شده است.

قدردانی

نویسندگان از کلیه افرادی که این مقاله با حمایت معنوی و علمی ایشان نوشته شد، قدردانی می‌کنند.

تأمین مالی

این پژوهش بدون دریافت هرگونه حمایت مالی از سازمان‌های دولتی، تجاری یا غیرانتفاعی انجام شده است.

تعارض منافع

نویسندگان عدم وجود تعارض منافع (Conflict of Interest) را در ارتباط با این پژوهش اعلام می‌کنند. به عبارت دیگر، هیچگونه منافع مالی یا شخصی که بر نتایج تحقیق تأثیرگذار باشد، وجود نداشته است.

منابع

- * قرآن کریم (۱۳۷۶). مترجم: مکارم شیرازی، ناصر. تهران: دار القرآن الکریم.
- ابن عاشور، محمد بن طاهر (بی تا). التحریر و التنویر. بی جا: بی نا.
- ابن کثیر دمشقی، اسماعیل بن عمرو (۱۴۱۹ هـ.ق). تفسیر القرآن العظیم. بیروت: دار الکتب العلمیه، منشورات محمد علی بیضون.
- ابن منظور، محمد بن مکرّم (۱۴۱۴ هـ.ق). لسان العرب. بیروت: دار صادر.
- احمدزاده، سید مصطفی (۱۳۸۰). شبهاتی در موضوع قرآن و زن؛ نقدی بر دیدگاه‌های محمد شحرور. نشریه پژوهش‌های قرآنی، ۲(۷)، ۱۴۰-۱۵۹.
- احمدی، محمد بنی، و پورآذر، مهدی (۱۴۰۰). بررسی زبان‌شناختی آیات ارث از نگاه محمد شحرور. نشریه ادب عربی، ۱(۱۳)، ۱۶۲-۱۷۸.
- امین، السید مهدی (۱۴۲۳ هـ.ق). مسئله الحجاب فی القرآن، وقفه مع د. محمد شحرور. نشریه المنهاج، ۲(۷)، ۲۳۵-۲۶۱.
- تهانوی، محمد علی بن علی (۱۹۹۶). موسوعه کشف الفنون و العلوم. بیروت: چاپ رفیق العجم و علی دحروج.
- التواتی، مصطفی (۲۰۲۰). القراءه المعاصره للقرآن الکریم: لباس المرأه عند محمد شحرور أنموذجاً. نشریه ابعاد، ۲(۷)، ۱۷۷-۲۰۳.
- جوهری، اسماعیل بن حماد (۱۴۰۷ هـ.ق). الصحاح: تاج اللغه و صحاح العربیه. بیروت: چاپ افست.
- رجب‌زاده، شیرین (۱۴۰۰). واکاوی و تحلیل نظریه حدود محمد شحرور. نشریه مبانی فقهی حقوق اسلامی، ۲۸(۱۴)، ۳۹-۵۴.
- رجب‌زاده، شیرین، عباسی، مهرداد، و ابازی، محمد علی (۱۴۰۰). بررسی دیدگاه محمد شحرور در تفسیر نواندیشانه او. نشریه مطالعات تفسیری، ۱۲ (۳)، ۲۲۹-۲۵۰.
- سبزواری نجفی، محمد بن حبیب‌الله (۱۴۱۹ هـ.ق). ارشاد الازدهان الی تفسیر القرآن. بیروت: دار التعارف للمطبوعات.
- شحرور، محمد (۱۹۹۰). الكتاب و القرآن: قراءة معاصره. دمشق: الاهلیة للنشر.
- شحرور، محمد (۲۰۰۰). نحو اصول جدیده للفقّه الاسلامی فقه المرأه. دمشق: الاهالی.
- شحرور، محمد (۲۰۱۷). الكتاب و القرآن رویه جدیده. بیروت: دار الساقی.
- شواف، محامی منیر محمد طاهر (۱۹۹۳). تهافت القراءه المعاصره. قبرص: الشواف للنشر و الدراسات.
- صافی، محمود بن عبد الرحیم (۱۴۱۸ هـ.ق). الجدول فی اعراب القرآن. دمشق: دار الرشید و مؤسسه الایمان.
- صدیقی اسکى، محمد، محمص، مرضیه، و خوشدل روحانی، مریم (۱۴۰۰). دیدگاه محمد شحرور درباره اقتضات سنت رسولی و سنت نبوی و نقد آن بر پایه دیدگاه‌های جوادی آملی. نشریه نقد آرای تفسیری، ۲(۲)، ۹۹-۱۲۶.
- طباطبایی، سید محمد حسین (۱۳۷۴). المیزان فی تفسیر القرآن. مترجم: موسوی همدانی، سید محمدباقر. قم: دفتر انتشارات اسلامی جامعه مدرسین حوزه علمیه.
- طباطبایی، سید محمد حسین (۱۳۹۰). المیزان فی تفسیر القرآن. بیروت: مؤسسه الاعلمی.
- طریحی، فخرالدین (۱۳۷۵). مجمع البحرین. تهران: کتابفروشی مرتضوی.
- عبدوش، العباس، و فتیحه بوسیه (۲۰۱۷). السفسطه المعاصره فی کتاب السنه الرسولیه و السنه النبویه لمحمد شحرور. نشریه الخطاب، ۲(۱۲)، ۸۳-۱۰۰.
- العقیلی، فاطمه (۱۴۴۰ هـ.ق). النسویة المعاصره نقد آراء محمد شحرور حول حجاب المرأه. نشریه المصباح، ۲(۱۰)، ۳۸۱-۴۰۱.
- عک، خالد عبدالرحمن (۱۹۹۴). الفرقان و القرآن. دمشق: دار الحکمه للطباعه و النشر و التوزیع.
- عمران، احمد (۱۴۱۵ هـ.ق). القراءه المعاصره للقرآن فی المیزان. بیروت: دار النفاثس.
- فتح‌الله، احمد (۱۴۱۵ هـ.ق). معجم الفاظ فقه جعفری. الدمام: اهل بیت (ع).
- فخرالدین رازی، ابو عبدالله محمد بن عمر (۱۴۲۰ هـ.ق). مفاتیح الغیب. بیروت: دار احیاء التراث العربی.
- فیومی، احمد بن محمد (۱۹۲۸). مصباح المنیر. قاهره: دار الکتب العلمیه.
- مصطفوی، حسن (۱۳۶۰). التحقیق فی کلمات القرآن. تهران: بنگاه ترجمه و نشر کتاب.

مطهری، مرتضی (۱۳۷۸). مجموعه آثار. تهران: صدرا.

مطهری، مرتضی (۱۳۹۶). مسئله حجاب. تهران: صدرا.

معمد لنگرودی، فرشته، و فتاحی زاده، فتحیه (۱۳۹۹). ارزیابی دیدگاه محمد شحرور در مبانی فهم و تفسیر قرآن کریم. نشریه پژوهش‌های قرآنی، ۲۶(۱)، ۴۵-۶۶

منجد، ماهر (۱۹۹۴). الاشکالیه المنهجیه فی الكتاب و القرآن - درسه نقدیه. دمشق: دار الفکر.

نحاس، ابوجعفر احمد بن محمد (۱۴۲۱ هـ.ق). اعراب القرآن، منشورات محمدعلی بیضون. بیروت: دار الکتب العلمیه.



پژوهشگاه علوم انسانی و مطالعات فرهنگی
پرتال جامع علوم انسانی